

Joaquim Cano

El deute de l'aigua

Premi València Nova
de poesia en valencià

Diputació
de València | Cultura

institució
alfons
el magnànim

bromera poesia

Premi «València Nova» de poesia en valencià

Aquesta obra obtingué el Premi «València Nova» de poesia en valencià 2025 que convoca la Institució Alfons el Magnànim-CVEI. El premi va ser atorgat per un jurat presidit per Francisco Teruel, diputat de Cultura de la Diputació de València, i integrat per Àngels Gregori, Rubén Luzón, Irene Mira, Marc Senabre i Josep Vidal, que actuà com a secretari.

ÍNDIX

<i>EL DEUTE DE L'AIGUA</i>	9
PORTALADA	15
Pedra clau	17
Els brancals de les portes	18
Llindar	19
LA DANSA DE LA PLUJA	21
<i>Dins d'un càntir</i>	23
<i>En temps de sequera</i>	24
Em sent tocar-les	25
L'alfabet en un ammonit	26
Depredació	27
Teranyines a la boca	28
Ècdisi	29
Aquest ocell de vidre	30
<i>Amb desmesura de les vètebres</i>	31
<i>Forçar la caiguda del discurs</i>	32
Adolorir-se en la puixança del verb	33
Narcís	34
Geoda	35
La refracció en els mots	36
Vibració	37
Amb els dits, l'espina	38
<i>Tot un alfabet</i>	39

<i>Tots els adjectius que hi ha</i>	40
Una epopeia	41
Derelicta	42
Comburent	43
Dir-se només	44
Queixals	45
Breu elogi d'un batec	46
<i>En aquell temps de silencis</i>	47
<i>Com el suc de la fruita madura</i>	48
BLAVOR SI EM DIUS	49
<i>Reposar-te dins el pit</i>	51
<i>Jo anava, secretament, al pou</i>	52
Pou l'Olleta	53
Teogonia	54
Un crepuscle desmenteix el decalatge	55
Peixos de sobte	56
<i>L'existència com el cicle de l'aigua</i>	57
<i>Ens transitarem</i>	58
Cada vegada que el teu nom	59
Esforç de dir-te	60
Aquest nom teu	61
El deute de l'aigua	62
Carn fins a l'estrèpit I	63
Lebenista	64
Així com l'aigua d'una ametlla	65
<i>Vaig deixar anar avall el vostre nom</i>	66
<i>La consagració dels monuments</i>	67
El nostre lloc	68
Serenament, però	69

Carn fins a l'estrèpit II	70
<i>Aquell pou restaria ple d'invocacions</i>	71
<i>I encara em sents fer soroll</i>	72
Homofonia	73
Sutura	74
Del record sobre l'oblit	75
Les últimes pàgines del meu discurs	76
ENDRECES	77
NOTA BIOGRÀFICA	79

EL DEUTE
DE L'AIGUA

*A ma mare, mon pare i el meu germà Gabriel.
Als avis i les àvies. Tanta aigua com es puga.*

i es corba la línia dels mots
per beneir el gust de cada cosa

JOSEP MARIA ESQUIROL

Fue el año de la sed

BASILIO SÁNCHEZ

Portalada

PEDRA CLAU

Quasi alé, fent-me encara en el marbre,
m'he tornat a instil·lar dins del temple
i en la cripta on sepulten els morts
en silenci, per no consumir
cap llegat que no siga la carn;
i en la llum que rebotja als relleus,
que s'esforça en els vèrtexs del text
i detona un llenguatge ensotat.
He florit en aquest escorrim
de paraules que em fan la figura,
impregnant les parets amb el vers.

ELS BRANCALS DE LES PORTES

Portem el llenguatge a la pell,
escrit en columnes de pedra;
l'espora llunyana dels mots
ferida per carn ja ferida.

Portem renovada l'absència,
tallada als brancals de les portes,
que obri un solstici a la carn
pels dies que no vinga pluja.

LLINDAR

El deute de l'aigua és
la convicció única i neta
que obri la boca quan comença a parlar
i mostra el primer tall de les dents,
les genives foradades pels versos cristal·lins
que corresponen en l'acte d'estimar-se,
com l'esforç de la terra quan es dona.